

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1707	Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56) 6 Νοεμβρίου 2011	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ μυστικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν Χριστὸ

Μόλις, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε ἐπιστρέψει διωγμένος ἀπὸ τῆ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, καὶ σπεύδει σὲ νέο καθῆκον. Διαρκῆς εὐεργεσία ἡ ζωὴ του. **Ὁ Χριστὸς καθ' ὁδόν.** Ἡ μονάκριβη κόρη τοῦ ἀρχισυναγῶγου τῆς Καπερναοῦμ Ἰαείρου εἶνε στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου. Ὁ δυστυχημένος πατέρας πέφτει στὰ πόδια του καὶ παρακαλεῖ, καὶ ὁ μοναδικὸς Ἰατρός καλεῖται ἐπειγόντως.

Ὁ Χριστὸς βαδίζει πρὸς νέο θρίαμβο κατὰ τοῦ θανάτου. Χιλιάδες τὸν ἀκολουθοῦν. Πολλοὶ βέβαια γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλία του. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ δοῦν νέα θαύματά του. Ἐκεῖνος μέσα στὸν περίεργο ἐκεῖνο κόσμο προχωρεῖ.

Ξαφνικὰ σταματᾷ καὶ ἀπευθύνει τὸ **ἐρώτημα**: «*Τίς ὁ ἀψάμενός μου;*», ποιός με ἀγγίξε; (Λουκ. 8,45).

—Περίεργο, Διδάσκαλε, λέει ὁ Πέτρος: μέσα σὲ τέτοιο συνωστισμό ρωτᾷς ποιός σὲ ἀγγίξε;

Ὁ Χριστὸς ὅμως ἐπιμένει:

—«Κάποιος με ἀγγίξε. Διότι ἐγὼ αἰσθάνθηκα μία δύναμι νὰ βγαίνῃ ἀπὸ μένα».

—Κύριε! ἀκούγεται μιὰ τρεμάμενη φωνή (ὄλοι στρέφουν τὰ βλέμματα: **μιλάει μιὰ γυναίκα**): ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖνη ποὺ σὲ ἀγγίξε. Ζοῦσα ἔνα δρᾶμα. Δώδεκα χρόνια ἔπασχα ἀπὸ ἀσθένεια ἀνίατη. Ξώδεψα ὀλόκληρη περιουσία στοὺς γιατρούς, καὶ ἡ κατάστασι χειροτέρευε. Ὅταν ὅμως ἄκουσα γιὰ σένα, εἶπα μέσα μου: Ὁ Χριστὸς μόνο θὰ με θεραπεύσῃ! Μὲ τὴν πίστι αὐτὴ ἦρθα. Σὲ ἔβλεπα ἀπὸ μακριά. Δὲν ἤμουν ἄξια νὰ σ' ἀντικρύσω κατὰ πρόσωπο. Εἶπα: Ἄς μ' ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀγγίξω τὸ κράσπεδο τοῦ ἐνδύματός του! Ἔτσι σὲ πλησίασα. Καὶ **μόλις σὲ ἀγγίξα, ἀμέσως θεραπεύθηκα**. Κύριε, θὰ σὲ δοξάζω καὶ θὰ σὲ ὑμνῶ εἰς τοὺς αἰῶνας!

Ἔτσι εἶπε ἡ γυναίκα, καὶ ὡς ἀμοιβὴ τῆς δημοσίας αὐτῆς ἐξομολογήσεως πῆρε τὴν **εὐλογία**: «*Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέν σε· πορεύου εἰς εἰρήνην*». Ἔχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστι σου σ' ἔχει σώσει· βάδιζε με εἰρήνην (ἔ.ἀ. 8,48).

Ἡ πίστι τῆς **Βερονίκης** (αὐτὸ κατὰ μία παράδοσι ἦταν τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας) διαλαλεῖται ἔκτοτε παντοῦ. Καὶ ἡ θαυματουργὸς ἐπαφὴ τῆς μετὰ τὸ πανακήρατο σῶμα τοῦ Κυρίου μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ μυστικὴ ἐπαφὴ μετὰ τὸ Χριστό, τὴν ὁποία κ' ἐμεῖς σήμερα μπορούμε νὰ πετύχουμε.

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, **βρίσκεται παντοῦ**. Καμμία ἔρημος, κανένας βυθός, καμμία σπηλιά δὲν μπορούν νὰ ἐμποδίσουν τὴν παρουσία του. Κι ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὁ Ἰωσήφ, κι ἀπὸ τὴν κοπριά ὁ Ἰώβ, κι ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους ὁ Ἰωνάς, κι ἀπὸ τὸ φλογισμένο καμίνι οἱ Τρεῖς Παῖδες, κι ἀπὸ τὸ λάκκο τῶν λεόντων ὁ Δανιήλ, εὑρίσκαν τρόπο νὰ ἐπικοινωνοῦν μαζί του. Ἀλήθεια, «*ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον*» (Ψαλμ. 102,22).

Ἄλλ' ἐὰν ὑπάρχη ἓνας τόπος, ὅπου ἡ παρουσία του γίνεται περισσότερο αἰσθητή, αὐτὸς εἶνε ὁ ναός. **Ὁ Χριστὸς στὸ ναό**. Καὶ πῶς ὄχι; Ἐκεῖνος δὲν εἶπε, ὅτι ὅπου θὰ εἶνε δύο ἢ τρεῖς συναγμένοι στὸ δικό του ὄνομα, θὰ εἶνε κι αὐτὸς ἀνάμεσά τους; (βλ. Ματθ. 18,20). Ἄλλως τε ὅ,τι βλέπουμε καὶ ἀκοῦμε μέσα στὸν χριστιανικὸ ναό, προδιαθέτει τὴν ψυχὴ νὰ συναντήσῃ τὸν Κύριο. Ὁ Ἐσταυρωμένος μετὰ ἀπλωμένα τὰ χέρια, ἡ ἁγία τράπεζα ποὺ εἰκονίζει τὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ καὶ τὸν πανάγιο Τάφο, οἱ εἰκόνες, οἱ πολυέλεοι, οἱ λαμπάδες, τὸ λιβάνι, τὰ τροπάρια καὶ οἱ ὕμνοι, οἱ ἀδελφοὶ ποὺ συμπροσεύχονται, ὅλα δημιουργοῦν μιὰ ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία ἡ ψυχὴ μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ φτερά, ν' ἀπογειωθῇ, ν' ἀνεβῇ σὲ ὕψη, νὰ πλησιάσῃ τοὺς οὐρανοὺς, νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸν Κύριο τῆς δόξης.

Ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τὸν Κύριο! Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῶν συνάξεων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς, πόσο λίγοι τὸν ἐπιτυγχάνουν! Μέσα σὲ 100 καὶ 1.000 ἐκκλησιαζομένους πόσοι ἄραγε πλησιάζουν τὸν Κύριο, αἰσθάνονται τὴν παρουσία του καὶ μπορούν στὸ τέλος τῆς θεί-

ας λειτουργίας να ποῦν «*Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον...*»;

Ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὸ Χριστό; Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὶς μεγάλες ἐορτὲς τὰ πλήθη κατακλύζουν τοὺς ναοὺς. Ἄλλ' ἀπὸ περιέργεια μᾶλλον παρὰ ἀπὸ εὐλάβεια. Μοιάζουν μὲ κύμα ποῦ πλημμυρίζει τὴν παραλία κι ὅταν ἀποσύρεται ἀφήνει πίσω του φύκια, χαλίκια, εὐτελῆ κογχύλια. Ἔτσι μικρὰ καὶ ἀσήμαντα εἶνε ἐκεῖνα ποῦ ἀφήνει σήμερα **ὁ ἐκκλησιασμός**. Γιατί; Διότι δὲν γίνεται ὅπως ἀρμόζει στὸ μεγαλεῖο τῆς Θεότητος ποῦ καλούμεθα νὰ λατρεύσουμε.

Δὲν ὑπάρχει ἐπίγνωσις, **δὲν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ** (βλ. Β' Κορ. 7,1 κ.ά.). Παρατηρήστε πῶς μπαίνουν καὶ πῶς στέκονται στὸ ναὸ οἱ πολλοί. Τὸ βλέμμα τους πλανᾶται ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Περιεργάζονται τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Ὁ παπᾶς, ὁ ψάλτης, ὁ νεωκόρος, ὁ διπλανός, ἐκεῖνος ὁ κύριος, ἐκεῖνη ἡ κυρία..., ὅλα γίνονται ἀντικείμενο παρατηρήσεως, κριτικῆς, σὰ νὰ βρίσκονται σὲ καμμιά κοσμικὴ συγκέντρωσι. «*Σοφία ὀρθοί!*» προτρέπει ἡ Ἐκκλησία, ἀλλ' ὁ νοῦς εἶνε ἄλλοῦ. Ἄν στὸ τέλος ρωτήσετε, ποιὸς ἀποστολὸς ἢ εὐαγγέλιο διαβάστηκε, δὲ θυμοῦνται. Γιατί ἐκκλησιαστήκαν δὲν ξέρουν. Φοβερὴ ἄγνοια τῆς «*ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ*» λατρείας (Ψαλμ. 4,24).

Ἐκκλησιάζονται τυπικά. Σὰν τὸν ἄψυχο δίσκο τοῦ πικ-ἄπ, ἔτσι σήμερα ψάλτες, ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, μηχανικά, ἀπαγγέλλουν τὶς προσευχὲς, τὴ Δοξολογία, τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*», τὸ «*Πιστεύω*». Ποιὸ τὸ ὄφελος; Μένουν μακριὰ ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ ἀκτινοβολία ποῦ ἐκπέμπει ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ. Δὲν πιάνουν καμμιά ἐπαφὴ μὲ τὸν σωτῆρα Χριστό. **Μαῦροι μπαίνουν, μαῦροι βγαίνουν** ἀπὸ τὸ ναό.

Γιὰ νὰ θερμανθῆ ἡ καρδιὰ καὶ νὰ γίνῃ μία οὐσιαστικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ Χριστό, χρειάζεται **ἀγῶνας**, ὅπως ἔκανε ἡ αἰμορροῦσα. Ὁ Χριστὸς ἦταν περικυκλωμένος ἀπὸ κόσμος, κι αὐτὴ κατῶρθωσε μὲ ἐπίμονη προσπάθεια νὰ τὸν πλησιάσῃ. Αὐτὸ κάλεσε κ' ἐσὺ, ἀδελφέ. Τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, ποῦ ὁ Κύριος εἶνε παρών, ὄχλος πολὺς θὰ σὲ κυκλώσῃ (μάταιες σκέψεις, κοσμικὲς φροντίδες, μέριμνες βιοτικὲς), γιὰ νὰ ματαιώσουν τὴ συνάντησί σου μαζί του. Ἀλλὰ ἐσὺ πὲς τοὺς αὐστηρά: «*Σκέψεις τοῦ κόσμου, τὴν ὥρα αὐτὴ ἐξαφανιστῆτε!* Ἄς πάψῃ κάθε ψίθυρος τοῦ κόσμου, ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου». Ὅπως ψάλλει ὠραῖα ἡ Ἐκκλησία μας, «*Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γῆινον ἐν ἑαυτῇ λογιζέσθω...*» (χερουβ. Μ. Σαββ.).

Προσηλωθῆτε στὴ θεία λειτουργία. Τὸ θεωρεῖτε εὐκόλο; Προσπαθῆστε μιὰ Κυριακὴ νὰ πα-

ρακολουθήσετε τὴ θεία λειτουργία ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, καὶ θὰ δῆτε πόσες φορὲς ἡ διάνοια θὰ λοξοδρομήσῃ καὶ θὰ λιποτακτῆσῃ ἀπὸ τὴν ἱερὰ θεωρία. Πόσο ἀδύνατος ὁ ἄνθρωπος!

Ἀγῶνας νὰ προσηλωθῆτε τὴ σκέψι, ἀλλὰ ἀγῶνας καὶ γιὰ νὰ πλησιάσῃτε μὲ εὐλάβεια. Διότι **ποιὸς εἶνε ὁ Κύριος;** Εἶνε ὁ Ἅγιος, ὁ Βασιλεὺς τῶν ἁγίων, ποῦ ἐμπρὸς στὴ λάμψι τῆς δόξης του τὰ Σεραφίμ καὶ τὰ Χερουβίμ καλύπτουν τὰ πρόσωπά τους λέγοντας: «*Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου*» (Ψαλμ. 6,3. θ. Λεϊτ.).

Τέτοιο αἶσθημα εὐλαβείας εἶχε καὶ ἡ αἰμορροῦσα. Καὶ μὲ τέτοια **συναίσθησι ἀναξιώτητος** πρέπει νὰ πηγαίνουμε κ' ἐμεῖς στὸ ναὸ νὰ λατρεύσουμε τὴν ἁγία Τριάδα. Στους ταπεινοὺς ἐκκύνει τὸ ἔλεός του ὁ Θεός. Κι ἂν οἱ ἁμαρτίες μας εἶνε πολλὲς καὶ μεγάλες κι ὁ Ἐωσφόρος ζητᾷ νὰ μᾶς ἀπογοητεύσῃ, νὰ τοῦ λέμε: «*Σατανᾶ, ὕπαγε ὀπίσω μου!*» (πρβλ. Ματθ. 16,23) ὑπάρχει καὶ γιὰ μένα χάρις! Θὰ μὲ δεχθῆ ὁ Φιλάνθρωπος ὅπως δέχθηκε τὴν αἰμορροῦσα».

Ὁ ἄπιστος δὲν ἔχει χέρι ν' ἀγγίξῃ τὸν Κύριο, **ὁ πιστὸς ἔχει**. Χέρι εἶνε ἡ πίστις ἢ ἀκράδαντος ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ σωτῆρας καὶ λυτρωτής. Ψυχὲς ἁμαρτωλῆς, τί διστάζετε; Μιμηθῆτε τὴν αἰμορροῦσα. Ἀπλώστε κ' ἐσεῖς τὸ χέρι τῆς πίστεως καὶ ἀγγίξτε τὸν Κύριο. Καὶ μόλις ἔλθετε σὲ ἐπαφὴ μαζί του, ὦ τί εὐλογία, τί **μεταβολή!** Ἡ αἰμορραγία θὰ σταματήσῃ, οἱ πληγὲς θὰ κλείσουν. Νέο αἷμα θὰ κυκλοφορήσῃ στὴν ὑπαρξί μας, ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο μᾶς προσκαλεῖ ὁ Κύριος λέγοντας: «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου...*» (Ματθ. 26,27-28).

Αὐτὰ τὰ **θαυμάσια ἀποτελέσματα** φέρνει ἡ ἐπαφὴ τῆς ψυχῆς μὲ τὸν σωτῆρα Χριστό. Ὅποιος τὴν δοκιμάσῃ, μπορεῖ καὶ ἐξ ἰδίας πείρας πλέον νὰ λέῃ στοὺς ἄλλους: «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος*» (Ψαλμ. 33,9).

* * *

Κύριε! ὑπακούοντας στὴ διαταγὴ σου κήρυξα καὶ πάλι. Ἀλλὰ **ποιὰ ἀπήχησι** εἶχαν τὰ λόγια αὐτὰ δὲν γνωρίζω. Νὰ ἔφεραν ἄραγε πιὸ κοντὰ σου καμμιά καρδιά; νὰ σὲ πλησίασε κάποιος καὶ νὰ σὲ ἄγγιξε; Ἐὰν πάντως ἔστω καὶ μία ψυχὴ πονεμένη ἀποφασίσῃ νὰ σὲ πλησιάσῃ σὰν τὴν αἰμορροῦσα, αὐτὸ θὰ εἶνε μεγάλη ἀμοιβὴ γι' αὐτὸν ποῦ γράφει τὶς γραμμὲς αὐτές.

Ναί, Κύριε! κάλεσε οἱ καμπάνες τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ νὰ κρούωνται χαρμόσυνα γιὰ τὴν σωτηρία αὐτῆν. Διότι κατὰ τὸ ἀψευδὲς σου στόμα «*χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι*» (Λουκ. 15,10).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**